Schulungsblatt der Germ. SS

Der Reichsführer-SS
Persönlicher Stab
Tgb.Nr.
-Bn.

Feld-Kommandostelle, den 1. Juli 1943.

159

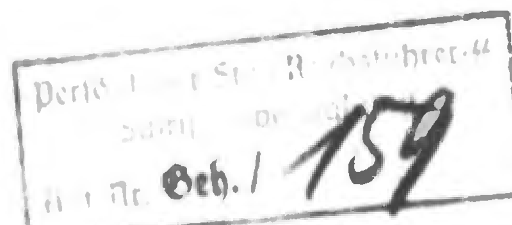
An den
Höheren SS- und Polizeiführer beim
Reichskommissar f.d. besetzten niederl. Gebiete
SS-Obergruppenführer R a u t e r
D e n H a a g

Lieber Obergruppenführer !

Der Reichsführer-SS hat mich beauftragt, Ihnen für die Übersendung des Schulungsblattes Nr. 5 der Germanischen SS und der Übersetzung seinen besten Dank zu übermitteln.

H e i l H i t l e r !

SS-Obersturmbannführer.

DER HÖHERE ϟϟ UND POLIZEIFÜHRER
BEIM REICHSKOMMISSAR
FÜR DIE BESETZTEN NIEDERLÄNDISCHEN GEBIETE

Az. 5115

DEN HAAG, den 19. Juni 1943

An den

Reichsführer-ϟϟ und Chef der Deutschen Polizei
Heinrich H i m m l e r

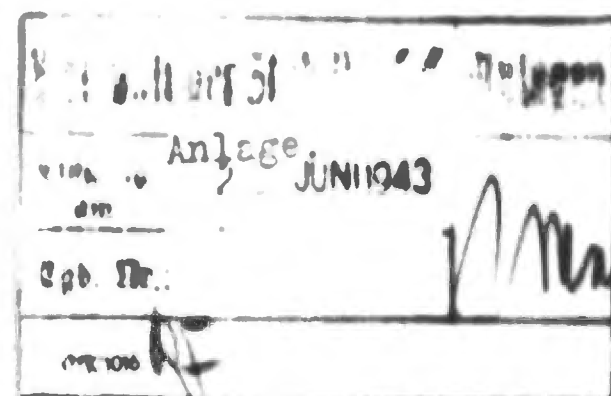
Berlin SW 11
Prinz Albrecht-Str. 8

Reichsführer!

Als Anlage lege ich Ihnen das Schulungsblatt Nr. 5 der Germanischen ϟϟ mit Uebersetzung vor.

Heil Hitler!
Ihr gehorsamst ergebener

ϟϟ-Gruppenführer und
Generalleutnant d.P.

Vormingsbladen

3e Jaargang — 5 Bloeimaand 1943

Vormingsbladen der Germaansche SS

I N H O U D

VERANTWOORDELIJK VOOR DEN INHOUD: AFDEELING VII A VAN DE STAFLEIDING DER GERMAANSCHE SS — RIJKSSTRAATWEG 1 — WAGENINGEN — TELEFOON 2812

Bloeimaand 1943

rmaansche SS

O U D

blz. 129
blz. 130
blz. 133
blz. 135
blz. 137
stad blz. 142
blz. 145
blz. 149
blz. 151
blz. 153
blz. 157

De inhoud is uitsluitend voor dienstgebruik bestemd

Uit handen geven van het nummer en nadruk verboden

Alle rechten voorbehouden

A VAN DE STAFLEIDING DER
INGEN — TELEFOON 2812

Het moeten is hard.

Maar alleen bij het moeten kan de mensch toonen hoe het met hem inwendig staat.

In willekeur leven kan ieder.

Goethe

— Houding —

Het gebeurde in een stad in het Westen van Duitschland, toen de brandbommen en andere projectielen uit de lucht regenden, dat een jongen dit gadesloeg en tot een man die juist uit het station kwam zeide: „Uns kann nichts erschüttern!" — Deze man was een Nederlander en die woorden van den jongen op zijn post, hebben hem toch even „erschüttert".

Een soldaat van den Führer is gevallen.

Het bericht heeft de jonge vrouw bereikt. Haar grootste geluk, haar leven zal gebroken zijn. In die gedachten gaat een andere vrouw den moeilijken gang, om een enkel woord tot haar te spreken, om toch iets te doen, al weet zij dat zij niets kan doen, want zij kende dit huwelijk en zij weet van dit hoogste geluk, dat er kan zijn tusschen man en vrouw.

Zij treedt de kamer binnen, en daar zit de jonge vrouw op den grond en speelt met haar kind, midden op die groote zonneplek, die de voorjaarszon daar doet tintelen. Zij staat op, rijkt de hand en deze andere vrouw weet, dat zij niet hoeft te spreken.

Een schoonmaakster werkt in een groote fabriek, dag in dag uit, reeds jaren en verdient daarmee het onderhoud voor zich en haar kinderen. Eén daarvan is nu majoor aan het Oostfront en de Führer heeft hem het ridderkruis verleend.

Een officier komt in de fabriek om de moeder geluk te wenschen en haar in kennis te stellen van het „Ehrensold" dat de Führer nu ook voor haar zoon, als voor elken ridderkruisdrager, heeft vastgesteld. Nu zal zij niet meer behoeven te werken, nu kan zij thuis voor haar huishoudentje zorgen — — zoo zal ieder denken. Doch neen, nu komt het bijzondere. Zij kan geen woorden vinden van vreugde en trotsch tegelijk, maar toen haar werd duidelijk gemaakt, dat zij haar dienst nu ook kan opzeggen, staat zij rechtop: neen, dat zou niet in den geest van haren zoon zijn, zij wil haar werk verder blijven doen, maar nu niet meer terwille van het loon, maar terwille van haar volk.

Drie kleine gebeurtenissen, zoo verschillend, zoo schijnbaar onvergelijkbaar en toch kunnen wij ze herleiden tot dezelfde noemer, toch is daar verband en dat verband drukt het ééne woord uit: HOUDING.

Wat is dan houding? Iets uiterlijks? Iets innerlijks? Het is beide. Kijk naar dien jongen in de brandende stad. Hoe staat hij? Niet slap en krom, maar gespannen, rechtop. Maar hij is ook van binnen niet slap, ook zijn wil is gespannen.

En die jonge moeder? Welk een innerlijke houding, welk een wilskracht is er noodig, om dit overgroote leed zoo te verwerken. En toen zij opstond, denkt gij dat zij gebogen ging? Of was haar houding fier en bewust?

En dan ten slotte deze werkster. Hij die het vertelde zegt het duidelijk: zij staat „rechtop", al is zij ook oud en gebogen van al het werken, rechtop, want in haar gemoed is iets dat rechtop staat, een trotsch bewustzijn, dat haar zoon zoo is als hij is, en dat dit haar zoon is. Zou zij minder zijn? Zij is in al haar eenvoud uit eender hout gesneden!

Wij hebben in onze Germaansche ᛋᛋ de zegswijze
RECHTOP EN OPRECHT.

Daarin steekt een schoone woordspeling, daarmee laat onze taal zoo duidelijk voelen wat houding is; niet iets uiterlijks alleen en niet iets innerlijks alleen, maar beide in harmonie en wisselwerking.

Is er dan geen onoprechte houding? Ook dat is er. Wij kennen den onzekeren mensch, die zich een houding „geeft", zooals de taal het weer zoo schoon uitdrukt, maar die geen houding „heeft".

De onzekere wil een schijnzekerheid voor echt doen doorgaan en omdat hij geen houding heeft, geeft hij zich een houding die niet van binnen uit komt, maar die er van buiten is opgeplakt als het ware. Echte houding komt van binnen, komt voort uit innerlijke houding, dat is **zekerheid, oprechtheid, zelfbewustzijn.**

Er is in alle dingen een wonderlijke wisselwerking tusschen inwendig en uitwendig. Wanneer wij zuiver uitwendig een goede houding leeren aannemen, dan wekt dat de innerlijke zekerheid; wanneer wij innerlijk zelfbewust en oprecht zijn, dan weerspiegelt zich dat vanzelf in onze uiterlijke houding.

Alleen waar deze wisselwerking er niet is, waar houding schijn is, daar gaat dit niet meer op; maar wij zien dat ook, op den duur zeker, wanneer hier geen oprechtheid, maar schijn is. Daarom: rechtop en oprecht.

Wij spreken ook van „slaafsche houding", dat is het tegenovergestelde van „houding" en daar zien wij meteen uit, dat alleen hij die vrij is, houding kan hebben. Wanneer wij nu in van Dale's groot woordenboek der Nederlandsche taal dit woordje „houding" opslaan, dan vinden wij eigenlijk weinig van al deze dingen, die hier ter sprake kwamen, en dan komt het ons tot bewustzijn, dat dit woord houding eigenlijk vernieuwd is geworden, dat het een nieuwen en zeer uitgesproken inhoud heeft gekregen in den laatsten tijd, den inhoud die wij bespraken. Vragen wij dan vanwaar dit komt, dan ontdekken wij dat dit samenhangt met onze wereldbeschouwing, met de bewustwording van eigen aard.

Wij hebben weer ontdekt dat lichaam en geest een organisch geheel vormen, dat gebonden is aan het ras. De wetenschap deed het ons zien, maar nu beleven wij het in onszelf.

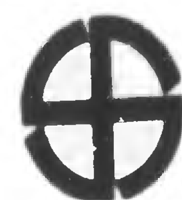
Wij stellen de deemoed niet meer in het middelpunt van alle deugden, maar de zelfbewuste fierheid.

Wij achten den geest en de vergeestelijking niet meer hooger dan het lichaam en alles wat met de voortplanting samenhangt. Wij weten van de wisselwerking tusschen beide en zien als hoogste ideaal dien mensch, die beide tot volledige ontwikkeling brengt. Wij eeren daarom den Held boven den Heilige.

En dit zelfbewustzijn, deze vrijheid, dit streven naar rasadel, dat drukt zich uit in onze houding ten opzichte van het leven en in onze lichaamshouding, en daar waar dit duidelijk aan den dag trad, daar noemden wij het kortweg HOUDING, en al het andere was geen houding meer voor ons, maar onecht en valsch. Zoo kreeg dit woord zijn diepe beteekenis op het oogenblik, dat wij ons van onzen aard bewust werden en houding kregen.

J. C. NACHENIUS

Wereldbeschouwing
is niet alleen bekentenis
van den geest,
maar ook zichtbare houding
van het lichaam.

Wiking

Kent gij de Wikingen? In de geschiedenis hebt gij geleerd van de wilde woeste Noormannen, maar het beeld was eenzijdig en verkeerd. Het beeld stamde van kloosterlingen en het stamt uit een tijd, toen deze Wikingen ten deele ook reeds waren losgeslagen van hun bodem en niet meer de oude Wikingen van weleer waren, zooals wij die ook kennen uit de IJslandsche saga's, de de stichters werden van bloeiende rijken in Normandië, op Sicilië, in Rusland.

Wat onderscheidde deze Wikingen? Het waren koene zeevaarders, die zonder vrees en zonder aarzelen stevenden naar onbekende kusten, die onbekende zeeën doorkruisten met gebrekkige middelen, maar onbegrensd zelfvertrouwen.

Slechts door wagen en het niet achten van het eigen leven, veroverden zij zich een toekomst. Gemak, rust en zekerheid van het eigen land lieten zij achter zich, omdat zij het wisten en voelden, dat zatheid en rustige tevredenheid nooit iets grootsch tot stand brengen, of het groote in stand houden.

Zij hebben veel gewaagd en het gevaarvolle leven gezocht. Zij hebben „gevaarlijk" geleefd, zooals Nietzsche zeggen zou. Uit dit wagen en dezen inzet groeide hun roem. Hun naam weerklonk over alle zeeën van ons continent.

Lees de schilderingen en berichten van hun vaarten, hoe zij rijken hebben gesticht, en gij zult er uw vreugd in vinden! Gij zult in u iets bespeuren, gij zult u voelen aangetrokken, gij zult u met deze mannen op de een of andere wijze verbonden voelen, want gij begrijpt hun daden en handelingen: **gij voelt eenzelfde kracht in u!** Maar uw kracht en die uwer vaderen was aan banden gelegd en die banden droegen de meest verschillende namen!

Vraag uzelf af, of gij zelf reeds iets hebt gewaagd, iets grootsch, iets dat boven het alledaagsche uitging. Vraag uzelf af, of gij reeds eens „gevaarlijk" hebt geleefd, of leeft; of wel dat gij trouw en gelaten uw dagelijksche werk doet, zonder verlangen naar het nieuwe en groote.

Leeft deze oude, trotsche wikinggeest dan nog, heden?

Leven er nog Wikingen?

Ziet, zij leven nog! Duizenden mannen van uw soort en uw

bloed zijn er, die inderdaad iets grootsch wagen, die den zwaren, harden weg van een „gevaarlijk" leven gaan! Er zijn duizenden „WIKINGEN". Zij strijden als soldaten, als Unterführer en Führer in de SS-divisie Wiking tot het behoud van Germaanschen aard.

Zij strijden ver van het vaderland om het Rijk en Europa de levensruimte te veroveren en den vrede te verzekeren. Ook zij trokken uit, zonder vrees en zonder aarzelen, in de verre ruimte, in het onbekende, in onbegaanbaren drek, in eindelooze stof, in steppen en wouden van onmetelijken omvang, in den strijd met den onmenschelijksten vijand. Ook zij verlieten rust en zekerheid, vrouw en kinderen.

Hun daden en de daden der Wikingen van voor duizend jaar, zij komen voort uit eender drang en eender aard, hoe verschillend de omstandigheden ook zijn.

De huidige Wikingen doen het uit de klare, innerlijke overtuiging, dat bestaan en voortbestaan, ontwikkeling en bloei van het Germanendom slechts in strijd veroverd kan worden.

Ook zij geven gemak en een rustig leven prijs en kiezen het harde leven van het front. Zij geven, als het moet, hun leven, om het leven van Germanje te winnen. Zij spreken er weinig over. Zij denken er niet eens veel aan, want zij leven en beleven, waar de anderen over praten en denken kunnen. Zij handelen, en wie handelt heeft weinig tijd om te praten.

Hun thuis hebben zij daarmee niet vergeten, zij dragen het in sterke harten. Zij denken er aan, en verlangen er naar, dat het vaderland hun wagen begrijpt, dat het vaderland met dezelfde vanzelfsprekendheid zijn offer brengt.

Wikinggeest is hard en onverbiddelijk, sterk en vol leven. Wiking zijn is de trotsch van die mannen die eens als overwinnaars zullen terugkeeren, ook in den naam van hen die vielen.

Zoo leven de Wikingen in de ruwe werkelijkheid van het front, taai volhardend. Het zijn geen geschiedenissen uit boeken, het is geen ver ideaal, maar werkelijkheid van heden — het is uw ideaal in dezen tijd. Laat het niet omduiden door menschen die het niet kunnen zien, omdat het niet in hen leeft, die er zich aan ergeren, omdat zij het niet verstaan.

Toon als SS-man houding en grootheid, waardig den kameraden aan het front, die als Wikingen leven in den ouden strijdbaren geest. Denk aan het Front!

N.

Br.

— De Führer —

LAMBACH. In de woning van den gepensioneerden douanebeambte Alois Hitler zit diens nog jeugdige zoon in gespannen aandacht gebogen over een tweetal oude jaargangen van illustraties, uit de jaren van 1870/71. Zijn gansche jongensziel is gepakt door den titanenkamp uit die dagen, hij leeft er geheel in mede, doch onbewust begint ook in hem reeds de vraag te groeien naar het waarom van het onderscheid tusschen menschen van eenzelfden bloede die echter toevalligerwijze van elkander gescheiden zijn door de Duitsch-Oostenrijksche grens. Waarom bleef zijn vader thuis toen tienduizenden van gelijken bloede vochten bij Gravelot, bij Spicheren, bij Sedan? Waarom streden in dezen strijd, die bekroond werd met de aaneensluiting der Duitsche gouwen, wel Saksische, wel Beiersche, wel Pruisische regimenten, maar geen Oostenrijksche? Afgunst jegens hen, die wel zoo gelukkig waren om tot het Rijk van Bismarck te mogen behooren, begint op te groeien in het hart van dezen knaap, en waarom deze geschiedkundige ontwikkeling zoo zijn moest, hij kon het niet begrijpen!

LINZ. Op de Hoogere Burgerschool aldaar geeft Dr. Leopold Pötsch onderricht in geschiedenis. Er heerscht spanning in de klas. Jongensoogen blikken met onverholen bewondering op tot den man die daar voor hen staat en die de geschiedenis van het oude Rijk in al zijn kracht voor hen doet herleven. Het zijn geen droge jaartallen, geen dorre gebeurtenissen, die daar opgedreund worden, neen het verleden herleeft en uit de nevelsluiers van de vervlogen eeuwen wordt de droge historische stof omgetooverd tot levende waarachtige werkelijkheid. Maar nog verder grijpt deze bekwame opvoedkundige in de harten zijner jonge toehoorders, als hij het verleden terugplaatst in het heden en zijn jeugdige toehoorders leert uit dat verleden de lessen voor het heden te trekken. Daar in die uren van geschiedenisonderricht werd de grondslag gelegd voor de geschiedkundige ontwikkeling van hem, die jaren later zelve de geschiedenis van het Rijk zou bepalen, zooals dat geen ander voor hem had gedaan, de Führer, onze Führer, Adolf Hitler!

Wij leven in een tijd, waarin in de geschiedenisboeken van ons volk een geheel nieuwe bladzijde beschreven gaat worden. Talloozen zijn er die zich dag aan dag steeds weer opnieuw vermeien in het groote verleden van onze natie. Maar geschiedenis wordt niet bestudeerd in gemakkelijke stoelen, temidden van een plat-burgerlijke sfeer! Geschiedenis leeren wil niet zeggen slechts achterwaarts te zien naar hetgeen was en te vergeten dat de toekomst voor ons ligt.

„Geschiedenis leeren," zegt de Führer in Mein Kampf, „wil zeggen, de krachten opzoeken, welke de oorzaken zijn van datgene, wat wij als geschiedkundig gegroeide feiten en toestanden voor ons zien."

Wie zoo geschiedenis leert, legt den band tusschen verleden en toekomst, over het heden heen; hij weet, dat hij zelf medebouwer is aan de geschiedenis van zijn volk. Zoo worden wij allen tezamen met hen, die met hun bloed en leven aan de fronten in Rusland en Afrika de geschiedenis schrijven, medebouwers aan de toekomst van ons volk, dat eens in het komende, nu reeds groeiende Rijk van den Führer zijn hoogste geschiedkundige voltooiing zal vinden, een voltooiing, waarin verleden, heden en toekomst in een onbegrijpelijke, wonderschoone eenheid tezaam verbonden zullen zijn.

BRUNKLAUS

DE STRIJD, DIE HEDEN TEN DAGE WOEDT, GAAT OM EEN GEWELDIG GROOT DOEL: EEN KULTUUR, DIE EEUWEN OMVAT EN GRIEKENLAND EN GERMANENDOM TEZAMEN OMSLUIT, VECHT OM HAAR BESTAAN!

MEIN KAMPF

hiedenisboeken van
schreven gaat wor-
dag steeds weer op-
an onze natie. Maar
emakkelijke stoelen,
Geschiedenis leeren
en naar hetgeen was
igt.
in Mein Kampf, „wil
e oorzaken zijn van
groeide feiten en toe-

nd tusschen verleden
eet, dat hij zelf mede-
volk. Zoo worden wij
en leven aan de
ens schrijven, mede-
at eens in het komen-
ührer zijn hoogste
voltooiing, waarin
rijpelijke, wonder-
zijn.

BRUNKLAUS

EDT, GAAT OM EEN
TUUR, DIE EEUWEN
NENDOM TEZAMEN

MEIN KAMPF

„De meest verantwoordelijke man staat daar in zijn eenzaamheid en doet voor ieder volk van Europa al hetgeen mogelijk is om Europa te behouden.
Met deze gedachte denken wij dan op het oogenblik aan den Führer en zeggen „Heil", want de Germaansche Führer waakt voor Europa."

MUSSERT
13 December 1942

„BOER" EN ϟϟ

Wanneer ik hier zoo als opschrift het „Boer en ϟϟ" kies, dan bedoel ik daarmede meer dan de verklaring dat er hier een samenhang bestaat. Het wil een appèl zijn aan dat deel van ons volk, dat in den ruimsten, doch zeer zeker ook in den letterlijken zin van het woord, tot de „Boeren" gerekend kan worden.

Het spreekt wel haast vanzelf, dat de hooge idealen van het Nationaalsocialisme wel in de eerste plaats verwezenlijkt kunnen en moeten worden door een werkelijke wereldbeschouwing, d.w.z. door een wereldbeschouwing die gegrond is op de wetten der natuur zelve. Daarom is het wel haast evenzoo vanzelfsprekend, dat daarbij dát gedeelte van ons volk, hetwelk den band met de natuur en met haar levenswetten en levensverschijnselen het beste bewaarde en bleef begrijpen, hierbij in de voorste rijen moet marcheeren.

Dáárom moet het den „BOER" in den ruimsten zin van het woord een heilige roeping zijn, ervoor te zorgen, dat de verwezenlijking van het Nationaalsocialisme niet komt in handen van dezulken, die dit Nationaalsocialisme met den besten wil ter wereld niet hooger en edeler kunnen zien dan als een verwerkelijking van een op het eerste gezicht ietwat gezonder en regelmatiger aandoend systeem van de samenleving; die in globale trekken echter de materialistische neigingen en tendenties der oude constructies alleen maar verschuift.

Het betreft hier diegenen, die als een der eerste en „veiligste" vereischten ter doorvoering van het Nationaalsocialisme in ons volk uiterlijke Macht zien; macht in den zin van dwingende bevoegdheden, om het Nationaalsocialisme te decreteeren of te bevelen.

Dit type heeft altijd bestaan, ook ten onzent, doch in den tijd dat het Nationaalsocialisme hier zich te midden der alom heerschende „politieke" chaos aandiende en noodgedwongen meer uiterlijk moest zijn dan wel gewenscht was, viel dit verschijnsel niet zoo zeer op. Doch nu dient er zorgvuldig voor te worden gewaakt, dat het Nationaalsocialisme door deze bestrevingen niet verwatert en verwordt tot een „systeem", ook niet

wanneer daarbij ter onderscheiding van de vroegere het praedicaat „van hoogere orde" bijkomt. Wij kennen deze enkel uiterlijke oplossingen en hun voorstanders.

Zij zijn het, die op zulke wijze willen pogen het tekort aan wezenlijk begrijpen bij henzelf te bemantelen; die hun gebrek aan gezonde natuurlijke capaciteiten pogen te verbergen achter phrases en uiterlijk vertoon; voor hen beteekent het Nationaalsocialisme niets meer dan enkel een verandering van regeeringspersonen en regeeringsmaatregelen; zij hebben nog minder dan wezenlijke tegenstanders begrepen, dat in het programma Nationaalsocialisme deze personen en zelfs het programma alleen maar de voorwaarden zijn die het Nationaalsocialisme van heden ten aanzien van zijn praktische verwerkelijking stelt.

Zij dringen niet door tot het wezen der vernieuwing, tot de fundamenten die haar voor tijd en eeuwigheid bepalen; zij verstaan het ook niet, wanneer zij spreken van „de Wende" der tijden, dat dit dáárom „WENDE" heet, omdat wij het geheel van ons huidige wereldbeeld met de waardeering der verschillende levensuitingen wenden en wel van het **kunstmatige** naar het **natuurlijke** of m.a.w. van **theorie** naar natuurlijke **werkelijkheid**, hetgeen niet meer en niet minder wil zeggen, dat wij staan voor een **totale** herwaardeering en herorïenteering van alles wat in het leven van Volk en individu tot nu toe belangrijk was, waarbij één groote nieuwe waarde als overkoepeling van individu en Volk voor alles zal worden beleefd en in zijn diepste wezen aanvaard, nl. het ras, in zijn natuurlijke levensruimte van het **rijk**.

De Nationaalsocialist wil niet langer leven in de doodende sfeer van uitgedachte en van vernuftig geconstrueerde systemen en levensopvattingen.

Hij wil paal en perk gesteld zien aan een van natuur en werkelijke aard losgeslagen en verdwaasd intellectualisme, dat er zijn hoogste opgave blijkbaar in ziet, hoe langer hoe meer de natuurlijke waarden in het leven te vervangen door een gekunstelde étiquette, een intellectualisme, dat ons klassenstrijd leerde inplaats van eenheid van arbeid en dat ons „interessante" en voornaam aandoende levensopvattingen met „politieke" bijbedoelingen leerde huldigen.

De Nationaalsocialist wil weer het Leven volgens natuurlijke, maar grootsche wetten om eigen bestwil in eere herstellen.

Hij kent de gevolgen der **kunstmatigheid**, zooals deze zich in

dat zgn. „politieke" leven hebben doorgezet; hij kent de gevolgen er van voor die groepen in ons volk, die uit den aard van hun bestaan dagelijks nog de grootheid en de eeuwige juistheid der van nature geldende levenswetten en levensnormen ondervinden.

Wij kennen nog al te goed de los van natuur en waarachtig leven opgetrokken bouwwerken, waar theoretisch en juridisch niets op aan te merken was. Zooals dat plan van den regeeringsarbiter inzake Landbouwgeschillen Prof. I. B. Cohen, waarbij onze Boeren tot tuinders en industrie-arbeiders gemaakt konden worden terwille van de omstandigheid, dat het graan goedkooper in Argentinië kon worden verbouwd en waardoor het „logisch was", dat ons landbouwfundament naar elders werd verlegd.

Het spreekt eigenlijk wel vanzelf dat de bedrijvers van deze ondernemingen voor het overgroote deel voortkwamen uit groepen zonder natuurlijke bindingen; voor wie nooit het **innerlijke** doch altijd het **uiterlijke** belangrijk was en waarvoor ras e.d. levensgevaarlijke dingen zijn.

Dat zij zoo hier en daar een „ontaarde" uit de rijen der anderen in hun midden haalden, geschiedde enkel en alleen om in hem de vlag te hebben, die de lading zou kunnen dekken; dát deze „ontaarden" ook bij den „Boer" te halen waren, getuigt zonneklaar van de mate waarin het kwaad reeds had ingevreten.

Het is nog niet zoo heel lang geleden, dat ook in ons land de Berg'en met en zonder zwanen de landbouwpolitiek bepaalden en „ontaarde" Boeren voor de uitvoering zorgden; dat men overal en in alles, met Colijn aan het hoofd, de wrekende hand Gods placht te zien, behalve dáár, waar hij gezien zou kunnen worden.

Het scheen wel dat ook het meerendeel der Boeren reeds met dezen gang van zaken vertrouwd was geraakt. Al deze „ondernemingen" verleenden hand en spandiensten bij deze grootsch opgezette poging van Joodsche zijde, om het geheele leven en streven der anderen aan zich dienstbaar te maken.

Zoo was het en hiermede zit thans ons volksleven opgescheept. Humanisme en Materialisme in diverse schakeeringen hebben hun werk gedaan, als middel gebruik door Joden en Vrijmetselaren en verdere „Universalisten".

Wij staan als nuchtere menschen, die nog besef hebben van wezenlijke bindingen voor de ruines van onze natuurlijke

volkskracht, geheel en gedeeltelijk losgeslagen van de groote, beslissende natuurlijke waarden en bindingen als Ras, Volk, Bodem.

Eén ding moet nu zonder meer duidelijk worden: Slechts deze, werkelijke, natuurlijke en daarom waarachtige dingen zullen een gezonde toekomst bouwen; alles, wat niet over deze natuurlijke dingen beschikt, zal er in de toekomst niet bij zijn; dit beteekent, dat het Nationaalsocialisme enkel bij die menschen en bij die volkeren verwerkelijkt kan worden, die krachtens hun natuurlijke eigenschappen tot een zoo natuurlijke eenheden kunnen behooren als **Volk** en **Ras**.

Alles zal in de toekomst van deze grondwetten en haar oerbronnen hebben te getuigen, gansch onverschillig of het gaat om **innerlijke** dan wel **uiterlijke** dingen in het leven van enkeling en volk; om de vormen der gemeenschap; om kultuur, wetenschap of ook Religie.

En dit alles niet bij decreet, doch spontaan, als „tweede natuur".

Ieder enkeling, doch ook het volk zal dit niet zoo zeer moeten belijden dan veeleer **beleven**; de mate waarin hij zulks zal kunnen, zal de plaats in het geheel bepalen.

Voor de verwezenlijking van dit Nationaalsocialisme, voor deze enorme perspectieven, die zeer veel moeite en strijd zullen vergen, wil de ᛋᛋ stoottroep zijn; een stoottroep die juist in dit wezenlijke dus zijn opgave moet zien.

Zij wil voor het Nationaalsocialisme even consequent het voorbereidende en zuiverhoudende werk verrichten, als Vrijmetselarij en Kloosterorde dat resp. ten bate van liberalistisch-kapitalistisch-joodsche en christelijk-katholieke beschouwingen deden.

Hadden deze laatsten alle de Onnatuur, de algelijkheid en het universalisme in hun vanen geschreven, de ᛋᛋ wil leven en strijden in en door de Natuur zelve; volgens het grootsche voorbeeld der natuurlijke orde om ons heen en de daarin verankerde waarden van Bloed en Bodem, dat is van het ras en zijn levensruimte, van zuiverheid en kracht, om zoodoende uiteindelijk dat eene groote te dienen: het Leven. „Der Sieg des Lebens ist der Sinn der Welt."

Het is dus aan hen, voor wie deze dingen nog waarde hebben behouden, thans van hun beteekenis bewust te zijn. Het in

den ruimsten zin BOER-zijn wordt nu gevraagd; niet om, zooals dat bij vele der Boeren langzaam aan is gegroeid, materialistische neigingen te volgen, doch om leidinggevend en verantwoordelijk zich in te zetten bij den „natuurlijken" wederopbouw.

Ook hierin uit zich dan de Wende: Hoe onwezenlijk en banaal de „boer" vroeger werd beschouwd en besproken, zoo werkelijk en grootsch zal zijn plaats in de toekomst kunnen zijn:

Deze ordening en opbouw volgens natuurlijke wetten en grondslagen is die, waarmede hij in zijn leven en werken vertrouwd bleef, is die, welke hij als bij intuitie voelt en belijdt.

De Boer kan bij deze wereldbeschouwing alleen in waarde stijgen. In het „politieke" spel der uiterlijkheden was hij altijd eerst verliezer en daarna „over".

Hij zal als levend symbool van Bloed en Bodem **zijn** leefwijze tot voorbeeld stellen.

In dezen zin zal hij leidinggevend worden. Daarom is het ook logisch en natuurlijk dat de ᛋᛋ als formatie, die bij het optrekken der Nationaalsocialistische gemeenschap dient te zorgen, dat **bloed** en **bodem** wezenlijk tot fundamenten worden, ten nauwste met het boerendom verbonden moet zijn.

DAAROM AAN DEN „BOER" DE WEKROEP VAN DEZEN TIJD. ZIET HIER UW OPGAVE; DRINGT DOOR DE UITERLIJKHEDEN HEEN; TREEDT AAN VOOR DE VERNIEUWING ONZER WERELDBESCHOUWING! — DAT IS DE WEKROEP VAN DE WENDE!

H. E. BOERMA

In het bovenstaande stuk wordt in de eerste plaats de klemtoon daarop gelegd, dat deze Wende er een is van het kunstmatige naar het natuurlijke.

Niet in uiterlijke dingen, maar bovenal in onze wereldbeschouwing en als uitvloeisel daarvan — ook als wij geen boer in den engeren zin des woords kunnen zijn.

Dit stelt ons echter voor velerlei vraagstukken en wij willen die in het volgende stuk aansnijden.

J. C. N.

NATUURVERBONDENHEID EN STAD

Spengler voorspelde dat wij steden van 20 millioen inwoners zouden krijgen, dat het land zou uitsterven en dat dan ons einde nabij zou zijn. Zeer zeker zou het einde dan onvermijdelijk zijn!

Waarom? Omdat een volk zonder boeren bij ons Germanen niet denkbaar is. Een kultuur blijft gebonden aan zijn grondslagen en de grondslag van onze Noordraskultuur en van onzen aard is het boerendom.

Rassen ontstaan door ziftingsprocessen, d.w.z. doordat één bepaald type steeds meer wordt uitgezeefd uit het veelvormige materiaal, waardoor dat type ontstaat, dat het best is aangepast. Aangepast aan het landschap en het klimaat dat deze zifting toepaste. Zoo ontstond het Noordras-boerendom in Noord-Europa en dit kan niet teniet worden gedaan, zonder onze kultuur in zijn grondslagen te ondermijnen.

Dit vraagstuk zou van vele kanten belicht en bekeken kunnen worden, doch dat willen wij thans niet doen. Wij willen het eens van het tegenovergestelde eind aanpakken: van de stad.

Alfred Rosenberg ziet de gevaren van de stad. Hij ziet slechts één uitweg: den menschen eenvoudig verhinderen in de stad te gaan, wanneer deze stad de 100.000 inwoners heeft bereikt (Der Mythus, 1930, blz. 521) en hij geeft veel aanwijzingen, hoe dit dan moet en waarom het niet noodig is dat steden maar steeds groeien.

Bij deze mogelijkheden willen wij dit keer ook niet blijven staan, wij willen ons in herinnering brengen, dat er plannen zijn, van Rotterdam een 4 millioenenstad te maken! Waarom? Omdat hier een haven van Europa ligt, omdat hier een opeenhooping van werk en werkers onvermijdelijk is en wij willen ons dan afvragen: kan er in zulk een stad nog gezond leven zijn, leven naar onzen aard, **natuurverbonden leven**?

Maar wij willen de vraag nog veel ruimer stellen. Hoe groot is het aantal onzer, dat op het land woont? Hoevelen van hen die nog op het land wonen, zijn in het geheel of — zoo gij wilt

— slechts weinig aangetast door de vervlakkende stadsbeschaving?

Waarom hebben wij deze vrees voor de stad en de vervlakking die daar op alle gebied van uitgaat, en waarom worden toch zoovelen, en niet de slechtsten en domsten tot de stad aangetrokken? Is het, omdat daar de kultuur tot rijpheid komt? Zeker is dat zoo, maar dat trekt de meesten niet! Is het omdat het leven daar intensiever, bewuster, sneller gaat dan op het land? Zeker is het dat voor een deel. Is het de meerdere verdienste? Ook dat speelt een rol en een groote.

Het is een zeer ingewikkeld vraagstuk, de versteedsching der Germaansche volken en wij moeten alles doen wat in onze macht is, dit tegen te gaan. Maar wij moeten niet denken dat wij dit probleem met deze middelen kunnen oplossen.

Wat dan? Langzaam maar zeker naar den ondergang? Wij kunnen de stad niet meer wegdenken uit de samenleving, wij versteedschen, al blijven wij op het platteland, want ook daar putten wij niet ons drinkwater, en houden het haardvuur aan, slachten ons varken en zaaien en maaien onze rog. Maar ook daar loopen wij al reeds vaak in een confectie-pak, luisteren wij naar de radio en krijgen wij de krant op tafel en ook daar luisterden wij eerder naar het weerbericht dan dat wij naar buiten stapten en de lucht aankeken en den wind nagingen. Hoe weinigen doen dit nog, kunnen dit nog doen.

Met de versteedsching wordt de Natuurverbondenheid onherroepelijk verbroken, want de harde noodzaak is er niet meer. Het heeft geen zin „primitief" te leven, als ik waterleiding en electriciteit kan hebben. Of wie zou de radio uit huis bannen? Een enkele misschien, maar wij voelen wel dat dat de weg niet is.

Wat dan? Het heeft geen zin onze oogen voor deze nuchtere werkelijkheid te sluiten en romantisch te droomen van natuurverbondenheid, terwijl wij bezig zijn steeds meer te versteedschen, dank zij beschaving en techniek.

Wij noemen steeds versteedsching en natuurverbondenheid in één adem, omdat deze twee elkaar schijnen uit te sluiten en inderdaad ook uitsluiten, wanneer wij onder natuurverbondenheid dat verstaan, wat de primitief op het land levende mensch vanzelf heeft, moet hebben, wil hij niet ondergaan. Maar dit moeten is er niet meer; ook voor den boer is dit moeten al een heel stuk ingekrompen, onherroepelijk.

Wij willen er nog eens den nadruk op leggen, dat alles wat ons weer natuurverbondenheid terug kan geven moet worden aangepakt; maar wij willen aan den anderen kant het vraagstuk toch in het licht der werkelijkheid zien.

Is het dan een onherroepelijk noodlot, of liever een fatum? Of is het in Germaanschen zin een nood-lot, dat wij willen aanvatten, meester worden, **aanvaarden zelfs**, om het in de hand te nemen en te wenden tot ons behoud?

Op deze mogelijkheid is gewezen door Werner Achelis [1]). Hij spreekt er van, dat wij tot een directe natuurverbondenheid kunnen komen in ons persoonlijk leven, in ons zelf, in ons eigen bewustzijn. M.a.w. dat wij de Natuur in ons tot werkelijk beleven kunnen brengen.

De Natuur-in-ons, dat is ons heele geestelijk-lichamelijke organisme met zijn gebondenheid aan de wetten des levens, waarmee wij ons ingebouwd weten in de Natuur. Maar bovenal moeten wij dan in dit organisme de groote reserves weten te wekken die in het onbewuste liggen. Wij moeten steeds meer leeren luisteren naar de stem van ons diepste wezen, die ook is de stem van ons bloed.

Dat alles is vlug neergeschreven, maar minder gemakkelijk uit te voeren. Een eerste noodzakelijkheid is echter het vraagstuk van dezen kant alleen maar te zien, te beseffen dat het van dien kant kan worden aangevat. En dan kunnen wij het bewustzijn van de Natuur-in-ons wekken door eenvoudige beschouwingen als die welke b.v. door „voedingsvraagstukken" worden gebracht. Dat ook die, als het ware direct, leiden naar dingen die niet alleen stoffelijk — lichamelijk zijn, maar die ons doen stilstaan bij ons „ik", blijkt in dit nummer van Vormingsbladen. En wie een sterken indruk wil krijgen van de Natuur-in-ons, alleen wat het lichamelijke betreft, die leze nog eens „Draden die ons lot bepalen" in Vormingsbladen 1942 blz. 25. **Langs dezen weg komen wij ook tot natuurverbondenheid, al is het een andere dan die van den mensch, die op het land leeft, die zijn arbeid op het land heeft, die in den grond werkt en direct van de natuur afhankelijk is. Wij leeren zoo echter ook beseffen, hoezeer wij aan de natuur gebonden zijn en wij leeren het zoo zeker niet minder bewust en minder direct.**

J. C. NACHENIUS

[1]) In Zivilisations Schäden am Menschen. Lehmanns Verlag

Voedingsvraagstukken III

Het economisch plan van de voedselvoorziening van de honderden billioenen cellen waaruit het menschelijk lichaam bestaat, brengt dus met zich mede, dat onze voedingsmiddelen in het spijsverteringskanaal worden „afgebroken" tot op de voedingsstoffen. De tot grovere deeltjes vereenigde moleculen worden daarbij zoodanig verkleind — tot op ongeveer 1/1000 mikron (een mikron is 1/1000 mm) — dat zij in het bloed kunnen worden opgelost en in opgelosten toestand met het bloed naar de cellen kunnen worden vervoerd. In de cellen worden de voedingsstoffen dan weer tot grovere deeltjes samengevoegd. Hier wordt het lichaam van mensch en dier, uitgaande van de voedingsstoffen als bouwsteenen, van meet af aan opgebouwd.

Het is er dus mee, om een bekend beeld op dit gebied te gebruiken, alsof een architect de opdracht kreeg: maak van een bepaalde school een kerk. Het karakter van beide bouwwerken loopt principieel zóóver uiteen, dat de architect alleen aan deze opdracht zal kunnen voldoen, wanneer hij de school tot op de bouwsteenen afbreekt en van het zoo verkregen grondmateriaal een kerk gaat bouwen. Op dezelfde wijze worden bij voortduring uit planten menschen gevormd.

Bij voortduring, want deze vergelijking gaat in zooverre mank, dat het menschelijk lichaam geen doode stof is, maar een levende cellen-maatschappij, die zichzelf aan een stuk door in een zeer snel tempo vernieuwt. Om het wezen van dit proces te begrijpen, een proces, dat kenmerk is van alle leven, kan men ieder van de billioenen lichaamscellen b.v. vergelijken met een stad, die zich, zooals dit onvermijdelijk is, heeft ontwikkeld op een kruispunt van wegen. Al de naar de stad toevoerende en van de stad afvoerende wegen stellen dan de banen voor, die de met het bloed naar de cellen toegevoerde voedingsstoffen afleggen. De voedingsstoffen komen dus de stad binnen, treffen daar elkander, worden onderling verknoopt tot veelal zeer ingewikkelde „verbindingen", en maken zoodoende gedurende een zekere spanne tijds deel uit van het eigenlijke levende weefsel, om kort daarop door nieuw aangekomen voedingsstoffen van hun plaats te worden weggedrongen en de cel langs een van de afvoerende banen weer te verlaten.

Wanneer wij dus 's morgens voor den toiletspiegel staan,

dan zien wij een vertrouwd beeld voor ons, dat iederen dag aan zichzelf gelijk schijnt te zijn, en dat ook is, niettegenstaande het onophoudelijk vernieuwingsproces, dank zij het feilloos werkende systeem van regulatie, dat ons lichaam beheerscht. In werkelijkheid verandert ons lichaam van oogenblik tot oogenblik wat het bouwmateriaal betreft en staan wij aan een voortdurend vernieuwingsproces bloot, dat zooals eerst enkele jaren geleden proefondervindelijk is gebleken, zich in een verbluffend korten tijd voltrekt.

Dit proefondervindelijk bewijs werd mogelijk door de uitvinding van het bekende Echtpaar Joliot—Curie, waarmede zij zich in 1934 den Nobelprijs verwierven. Toen slaagden zij er n.l. in, kunstmatig radio-actieve phosphorus te bereiden. Zoo was het voor het eerst gelukt om een atoom, en daarmede eventueel ook het molecule, waarvan het atoom deel uitmaakt, te merken op een wijze, die geen invloed heeft op de gedragingen van de verbindingen waarbij het atoom behoort, die het transport ervan niet bemoeilijkt en die de chemische reactie niet beïnvloedt. Hierdoor werd eenzelfde soort onderzoek mogelijk, als vogelkenners toepassen wanneer zij, om de trek van b.v. ooievaars te kunnen nagaan, de vogels merken met een ring om de poot, of een imker doet, als hij zijn uitvliegende bijtjes wat verf op het lijf aanbrengt om aan de weet te komen, van welke planten zij de honing verzamelen. Een radio-actieve stof verraadt haar aanwezigheid door de stralen, die zij uitzendt.

Met deze geheel nieuwe methode van onderzoek kan men dus de banen, die de voedingsstoffen in het menschelijk lichaam volgen, nagaan. Zóó kwam o.m. aan den dag, dat wanneer wij b.v. om twaalf uur een stukje kaas gebruiken, reeds **één uur later** van de phosphorus, die in de kaas aanwezig was, 12—16 % in het totale skelet van het lichaam wordt teruggevonden. De uit de kaas opgenomen phosphor heeft dan phosphor, die tot op dat oogenblik bestanddeel van het skelet uitmaakte, verdrongen.

Wanneer men een bepaalde hoeveelheid phosphorverbinding rechtstreeks in het bloed brengt, is reeds na een uur al dit phosphaat uit het stroomende bloed verdwenen en maakt 30 % ervan reeds deel uit van het skelet. Door deze en vele andere proeven, die intusschen op dit gebied genomen zijn, heeft men een zeer levendig beeld van het rustelooze spel van opbouw en afbraak gekregen, dat het leven kenmerkt. Alle door het leven gebruikte stof wordt ononderbroken vernieuwd; elke levende cel vormt dan ook een knooppunt, waar al de in het lichaam samenstellende (voedings)stoffen elkaar ontmoeten. De snelheid waarmede de verschillende voedingsstoffen zich naar en door het knooppunt begeven is verrassend groot.

Wanneer men zich vertrouwd maakt met deze feiten, moet men hieruit wel tot de gevolgtrekking komen, dat de samenstelling van onze dagelijksche voeding een beslissenden invloed heeft op de processen die zich in ons lichaam voltrekken, zoodat een harmonische en volwaardige voeding dan ook de allereerste voorwaarde is voor het instandhouden van onze gezondheid en van onze werkkracht.

(Wordt vervolgd) E. G. VAN 'T HOOG

Onze mythen van het ontstaan van den mensch hebben alle denzelfden zin: Des menschen oorsprong ligt in de goddelijke bron van alle leven: Eeuwig blijft hij daarmee verbonden.

HAUER

Wanneer wij dit beeld van rustelooze vernieuwing, zooals dat hierboven beschreven is, ons voor oogen stellen, wanneer wij ons indenken, hoe „de Natuur" daar onverpoosd werkt, werkt in ons, dan zouden wij een oogenblik kunnen denken dat dat „ik" van vandaag niet het „ik" van gisteren en van vanmorgen is.

Toch weten wij wel beter.

Wat is dan dat wonderlijke iets, dat blijvende, in alle verandering? Wat is dat iets, dat hetzelfde blijft van de jeugd tot aan den ouderdom? Hoe begon dit „ik"?

Nu, wij weten het, dit ik begon op het oogenblik, dat een mannelijke geslachtscel zich vereenigde met een vrouwelijke eicel in het lichaam van de vrouw die onze Moeder zou zijn.

Op dat oogenblik begon het nieuwe individu te leven, op dat oogenblik hadden zich de erfelijke aanleg van Vader en Moeder (in de aanlegdragers der beide geslachtscellen) vereenigd tot een nieuwe combinatie, een nieuwe eenheid, een nieuw zelfstandig leven, een nieuw „ik". Op dat oogenblik wàs ik er met heel mijn erfelijken aanleg, op dat oogenblik was mijn erfgoed bepaald voor heel mijn leven, tot aan mijn dood.

Toen begon daar een mensch te groeien, die al die erfelijke eigenschappen zou krijgen die ik bezit, lichamelijke zoowel als geestelijke en karaktereigenschappen.

En in deze kleine, nauwelijks zichtbare bevruchte eicel, is het **volledige bouwplan** aanwezig, volgens welk dit celletje — als het maar aan bouwmateriaal, aan voedsel kan komen — **zich zelf** opbouwt tot een volledig mensch en dezen volledigen mensch in stand houdt, vernieuwt van uur tot uur, zooals hierboven is duidelijk gemaakt.

De architect, waar in het beeld hierboven sprake van was, zijn wij zelf; weliswaar onbewust, maar ieder levend wezen bouwt zichzelf, heeft zijn eigen „bouwplan" in zich en blijft daarom zichzelf.

De rups die zich inspint, wordt een pop. Binnen dit omhulsel wordt een heel bouwsel weer afgebroken en daarna nieuw opgebouwd. En wanneer dit werk voltooid is, breekt de rups het omhulsel open .... maar geen rups komt er uit: een vlinder! Toch hetzelfde dier, hetzelfde „ik", van gedaante veranderd volgens de vaste voorschriften van het bouwplan dat het kleine eitje reeds in zich borg, toen het door een vlinder werd gelegd en dat het deed groeien tot rups, deed ombouwen tot vlinder.

Daar ligt het fundamenteele verschil tusschen de doode stof en het levende.

Het is ons als een wonder, wanneer wij het met eigen oogen aanschouwen, hoe een dier zich inspint als rups en als vlinder uit de pop kruipt. Het is ook een wonder, maar het is geen grooter wonder dan het eigen ik, dat ook door allerlei stadia heen zich ontwikkelt, reeds vóór de geboorte, om dan als kind het levenslicht te zien, maar niet het leven te beginnen, want dat leven was toen al maanden geleden begonnen met den opbouw van het lichaam. En dan begint dit leven ook den opbouw van geest en karakter. Ook dat ligt besloten in dat bouwplan. Het kind komt tot bewustwording, het krijgt verstand, het wordt een mensch en plant zich voort.

Wanneer wij ons dit alles indenken, er ons in verdiepen — ook zonder verdere geleerdheid — dan voelen wij ons aan de Natuur gebonden, dan beseffen wij, hoe ook wij als mensch ingebouwd zijn in dat groote geheel van alle Leven, dan hervinden wij die natuurverbondenheid die ook onze verste voorvaderen hadden en die bij hen tot een religieus beleven werd.

J. C. NACHENIUS

UIT EEN VELDPOSTBRIEF VAN 9-11-'41

Beste E, mijn moederlijke vriendin, ik kan niet dankbaar genoeg zijn voor al uw goede zorgen en moeiten die ge voor mij over had. De oorlog wekt zooveel liefde en meevoelen met ons soldaten op, dat het ons tot een bron van sterke kracht wordt. Maar veel brieven beteekenen voor ons nog meer, zij gaan direct tot het hart, zij grijpen ons in ons binnenste aan. Zoo uw brief aan mij! — Hoe het dikwijls in ons er uitziet, weten wij zelf alleen. Wij mogen het aan onze vrouw, onze moeder niet openbaren — zij mogen slechts brieven ontvangen, die van ons welzijn, van onzen onwrikbaren moed, en van ons vertrouwen spreken. Brieven met anderen inhoud zouden hen al te zeer belasten, zouden hen in hun zorgen eenvoudig neerdrukken.

Een „moederlijke vriendin" mag men echter voor een keer in zijn binnenste laten zien. Zij is zoo groot en staat er buiten en is toch met ons zoo innig verbonden, dat men voor een keer spreken mag: men zou willen uitrusten, niet lichamelijk, neen geestelijk! Men zou zijn hoofd een keer in een schoot willen leggen en alles kunnen vergeten, slechts geborgen zijn — als een kind!

En toch! Reeds bij de gedachte, verwerpt men die weer, ruimt haar weg en ziet niets anders dan den oorlog, dan zijn plicht! Plicht, dat is het woord met den hardsten stalen klank voor ons Duitschers; dit woord is ons allen zoo heilig en groot, dat alle verzoekingen en moeilijkheden er op afstooten. Alles stellen wij daarbij ten achter, zelfs liefde, vriendschap, leven. Ja dit woord pakt ons zoo zeer, dat wij geen gevaar meer kennen, dat wij vrijwilligers worden, om het even, waar, of hoe, tot alles!

En in dit plichtsbesef ben ik trotsch op mijn bevordering en wil ik nog meer, nog hooger, wil nog meer verantwoording en ben gelukkig in het bewustzijn, die verantwoording te kunnen dragen. Ik ken maar één gebed: „God, schenk mij immer de kracht, mijn verantwoordelijkheid te dragen, geef mij sterk te zijn zooals tot nu toe, opdat ik een behoorlijken Führer blijve!" — En een tweede draagt ons, — even zeker als de plicht: het geloof! Ons geloof is zoo innig en vast, dat geen duivel het zou kunnen uitroeien. En zoo eenvoudig is dit geloof, besloten in slechts twee woorden: Führer en Duitschland! —

Tegen dit stalen bolwerk breken onze vijanden stuk, al zou de oorlog nog twee jaar duren: geloof en plicht! — En toch zijn wij menschen met een gevoelig hart en zouden wij ons hoofd

voor een keer in een schoot willen neerleggen....

24 uur later. — Weer is het nacht, na een dag vol van gebeurtenissen. Mijn dagtaak moest ik heden beëindigen met het neerschieten van Russen. Ik kreeg het bevel, met drie soldaten twee roodgardisten neer te schieten, opdat zij niet meer gevaarlijk voor ons kunnen worden. Dof, lompig, als dieren, worden zij aan mij overgegeven. Ik druk elk een schop in de hand en dan beginnen zij hun eigen graf te graven. Ik rook een cigaret om rust te hebben. Geen woord valt er. Russen zijn zielloos, zijn dieren. Of liever, men heeft ze in de afgeloopen jaren zoo gemaakt. Zij smeeken niet om hun leven, zij lachen niet, zij huilen niet, zij graven; drie geweren zijn op hen gericht. Dan is het klaar, moeten zij in hun graf gaan staan. Daar neemt er een de beenen. Twintig meter komt hij, dan valt hij.... De andere staat bewegingloos. Dan gaat hij het gat in en valt ook hij.... Twee minuten later heeft de goede aarde alles bedekt. Wij steken ons een nieuwe sigaret aan....

Ik vraag mij af, zijn wij ruwe landsknechten geworden, hebben wij reeds den eerbied voor het laatste, voor den dood verloren? Neen! Wij zijn zoo gevoelig, zouden ons hoofd in een schoot willen neerleggen.... Maar dit ééne hebben wij geleerd: hard tot het uiterste te zijn, wanneer het er om gaat! Rusland heeft ons geleerd: onverbiddelijk en ijskoud menschenlevens uit te doven, heeft ons de mechanische handgrepen daarvoor geleerd — maar ons hart, onze ziel is dezelfde gebleven en alles in ons hunkert naar vrede en rust!

Ik zie dikwijls het land voor mij van thuis: de oude bekende huizen; de rustige plek achter uw huis; een schoongedekte tafel, vertrouwd lamplicht, en dan een sterheldere zomerlucht daarboven — en wij allen bij elkaar. En nergens wordt geschoten, nergens dreigt gevaar, alles ademt liefde, vrede, rust. Bestond dat alles eens in de werkelijkheid? Bestaat zooiets ook nog heden? Ik weet het haast niet meer! Ik verlang er alleen maar naar. — Wat beteekent hier dan nog „verlangen"? Ha! Plicht en geloof regeeren hier alleen, jij of ik, één moet vallen, dat is de parool — en ik lach nog en ben er heelemaal bij en wil jong blijven. Jong als eens bij u en de uwen! —

Ge hebt een blik in mijn binnenste geworpen; ik weet het, ge hebt me geheel begrepen. En nu weet gij ook, dat ik nooit hier zal versagen, dat ik altijd vol vertrouwen en sterk zal blijven. Blijft ook gij zoo!

Mijn hartelijke groeten aan allen bij U thuis; ik wensch Anneliese alle geluk en zegen en druk U in het bijzonder de hand

en blijf Uw Heiner.

Als ᛋᛋ-Untersturmführer gevallen aan het Oostfront.

ᛋᛋ EN RELIGIE - BEANTWOORDING VAN VRAGEN

De woorden van den Reichsführer-ᛋᛋ die wij in Vormingsbladen 1943 No. 1 op blz. 12 en 13 afdrukten, zijn klaar en eenvoudig, en toch kwamen er vragen over. Of was het de uitleg en toevoeging die deze vragen uitlokten?

Het ging vooral om punt 3: de religieuse verdraagzaamheid. Er werd dan gevraagd: is de kerk onze vijand of niet? Wil de kerk de vernietiging van het Nationaalsocialisme, ja of neen?

Het antwoord is zooals wij weten: ja! Welnu dan, zegt de vrager: wie niet voor ons is, is tegen ons; waarom dan verdraagzaamheid? Dat is geen Germaansche deugd!

Inderdaad, zóó opgevat is het geen Germaansche deugd en voor zoover het gaat om „politiek christendom", om een machtskerk die heerschen en beheerschen wil, kennen wij ook geen verdraagzaamheid.

Maar daar spreekt de Reichsführer-ᛋᛋ ook niet van in verband met verdraagzaamheid.

Hij wil dat wij verdraagzaam zijn ten opzichte van alles wat aan volksgenooten heilig is „door opvoeding of overtuiging".

Hier worden dus twee dingen onderscheiden: opvoeding en overtuiging. Het laatste doelt vooral op hen die door hun aanleg, van binnenuit, overtuigingen hebben, die wij niet hebben. Het eerste wijst er op, dat het hier ook om aangeleerde dingen kan gaan, dingen die niet bij onzen aanleg passen, die ons innerlijk vreemd zijn, maar die, doordat zij van jongsaf aan met de paplepel zijn ingegoten, schijnbaar eigen zijn geworden. In beide gevallen past ons „achting", „zonder krenking in woord of daad".

Dat laat toch niets aan duidelijkheid over en wij dienen ons daarnaar te richten. Maar wij willen het ook begrijpen.

Wie uit innerlijken aanleg, wellicht door het ras bepaalden aanleg, aan voorstellingen hangt die wij verwerpen, die willen wij dat wat hem heilig is niet ontnemen en wij willen het evenmin bespotten. Het geeft hem een houvast in zijn leven, dat wij hem niet mogen ontnemen, want wij kunnen er hem niet een ander houvast voor in de plaats geven: het onze past hem niet.

Doch wie aan voorstellingen gebonden is, doordat ze hem zijn geleerd en bijgebracht, terwijl wij gelooven, ja mogelijk weten dat hij sterker, vrijer, gelukkiger zou zijn, wanneer hij

in plaats van dien aangeleerden houvast, houvast kreeg in zich zelf, in eigen wezen, ook dan zullen wij nog verdraagzaam zijn en hem niet krenken in wat hem heilig is. Wij zouden hem daarmee slechts sterker binden aan dat, waar wij hem van zouden willen verlossen.

Daar is maar één weg: den houvast dien hij meent niet te kunnen ontbeeren, overbodig maken door hem iets beters, iets eigeners, iets sterkers en waarachtigers er voor in de plaats te geven. Dan valt het aangeleerde eens van zelf af.

Dat is onze houding: geen fanatisme in zake religie, maar verdraagzaamheid. De „kerkelijke, confessioneele bezigheid (Betätigung)" echter houden wij des te scherper in het oog.

Laten wij steeds bedenken dat de Germanen altijd religieus verdraagzaam zijn geweest. De onverdraagzaamheid kwam eerst met een kerk die het universalistische streven had, **alle** menschen tot haar leerstellingen te bekeeren.

Zij maakte daarbij geen verschil tusschen Hottentot of Germaan, Jood of Chinees. Zij beschouwde het als haar heilige taak allen te bekeeren, zoo noodig met geweld, terwille van hun eigen „zaligheid".

De Noordrasmensch gaat er van uit dat niet alle menschen dezelfde godsvoorstelling kunnen hebben en wij weten dat er b.v. een hemelsbreed verschil is tusschen de wereldbeschouwing van het Noordras en het Semitisme. Maar wij willen geenszins Semiten tot onze wereldbeschouwing „bekeeren"; wel zal ons streven zijn, het Semitisme in het denken van ons zelf te overwinnen, waar wij het ook aantreffen.

Daarmee zijn niet alle vragen die hiermee samenhangen opgelost, of ook maar aangeduid. Dat is ook niet onze bedoeling. Maar wel is hiermee toch een algemeene richtlijn en houding aangegeven, waaraan de ᛋᛋ zal vasthouden.

J. C. NACHENIUS

Wie zelf denkt, en zelden nadoet,
is een vrij man.

KLOPSTOCK

, houvast kreeg in
wij nog verdraag-
heilig is. Wij zouden
dat, waar wij hem
n hij meent niet te
or hem iets beters,
gers er voor in de
eens van zelf af.
zake religie, maar
sioneele bezigheid
er in het oog.
anen altijd religieus
aagzaamheid kwam
he streven had, alle
ren.
n Hottentot of Ger-
het als haar heilige
eweld, terwille van
iet alle menschen
n wij weten dat er
e wereldbeschou-
Maar wij willen
wing „bekeeren";
het denken van ons
reffen.
ee samenhangen op-
niet onze bedoeling.
richtlijn en houding
en.
J. C. NACHENIUS
adoet,
STOCK

Foto's: Fotodienst N.S.B., N. v. d. Haas, Hein Gorny, Hannover, Arbeiderspers

Het verwante bloed

NEDERLANDSCHE KINDEREN IN OBERÖSTERREICH

Toen zij hierheen kwamen, moest ik aan twintig jaar geleden denken. Toen was ik zelf als kind met nog vele andere kinderen uit het totaal verarmde Oostenrijk, waar hongersnood heerschte, naar Zwitserland vertrokken. Om mijn hals hing aan een koordje een groote kaart, waarop mijn naam, de stad en de straat, waar mijn pleegouders woonden met nog een nummer erbij, vermeld stonden.

Daaraan moest ik opeens terugdenken, toen ik kortgeleden op het station in Linz een trein vol kinderen zag staan, die net als ik toen, zoo'n kaart om hun hals droegen. Zij spraken een vreemde taal, die ons nogal hard in de ooren klonk, maar enkele losse woorden konden wij er toch wel van verstaan. Zij zagen er ook anders uit dan de kinderen bij ons, maar het was toch weer niet zoo, dat men van vreemde gezichten kon spreken. Veel erin kwam mij bekend voor, en toen ik zoo eens langs den trein liep, meende ik mij zelfs precies te kunnen herinneren, een bepaald gezicht reeds vaker te hebben gezien. Maar niet in onze dagen. Uit vroeger eeuwen had zoo'n gezicht mij wel eens van onder een helm of een huifkap aangekeken. En toen wist ik opeens, hoe ik zoo op die gedachte was gekomen en ik wist ook wat voor kinderen dat waren. Diezelfde gezichten had ik immers op oude Nederlandsche schilderijen zoo vaak gezien. Dat waren kinderen uit Nederland.

De gouw Oberdonau had hen, na de moeielijke oorlogsdagen, uitgenoodigd tot een bezoek aan onze streek, en daarbij ook stellig nog gedacht aan de gastvrijheid, die de Oostenrijksche jeugd destijds in Nederland had genoten. De bedoeling is den kinderen een prettige vacantie te geven in een land, waar het, ondanks den oorlog nog volkomen rustig en vredig is, en waar zij zich dik en rond zullen kunnen eten. De kinderen werden bij hun aankomst dan ook onmiddellijk gewogen en ieder van hen moest op een lijstje zijn gewicht opschrijven. Gisteren, den eersten Zondag in September, zijn ze weer gewogen. Toen ik in de Aist ging baden, waar zij ook altijd heengaan, kwamen zij door de weegpartij wat later en zij vertelden mij hoeveel zij waren aangekomen.

De meisjes die bij ons logeeren zijn zusies. Zij heeten Lenie en Treesje Bierman. Lenie is veertien en Treesje twaalf. Hun vader, vertelde Lenie mij gisteren, werkt nu als chauffeur bij de Duitsche Weermacht, vroeger was hij particulier chauffeur en zes jaar werkloos. Er komt ook nog een ander meisje hier vaak bij de kinderen spelen. Zij heet Hendrika Klinkhamer, Henny wordt ze genoemd, en is in huis bij Neuburger den kruidenier. Haar vader is majoor en op het oogenblik in Indië. Toen ik Henny vroeg: op Sumatra? begon ze te lachen. Suma-tra, zeide ze en legde het accent op een breede, vrij doffe A. Toen vertelde ze mij, dat ze haar vader al heel lang niet meer gezien had, en verraste mij met de mededeeling, dat deze in München-Gladbach was geboren en haar grootvader daar nog als Duitscher was gestorven. Ik zweeg. En toen had Treesje Bierman ook iets te vertellen: Mijn moeder is ook een Duitsche. Zij komt uit het Rijnland, uit Trier.

De jongens, die hier zoo komen, logeeren niet hier in het dorp, maar ergens anders, een half uur hier van daan. Daar hebben wij Dirk van der Goot, Manfred, en Jan en nog een paar, waarvan ik de namen nog niet weet. Sinds mijn broertje van tien jaar met vacantie hier is, leer ik ze langzamerhand kennen. Hij is er vol van en wanneer wij aan tafel zitten, dan wordt er vaak buiten gefloten. Dan staat daar onder de boomen een van hen te wachten en mijn broertje weet niet hoe gauw hij zijn bord zal leeg eten. 's Avonds wanneer hij thuis komt, vertelt hij wat ze hebben uitgevoerd: dat ze een kreeft vingen of een vossenhol ontdekten, of dat ze invasie hebben gespeeld. Waar wij baden ligt in de Aist een klein eilandje van steenen, dat is dan Engeland, dat ze moeten veroveren. Dirk van der Goot rijdt ook vaak met de kinderwagen waarin mijn zoontje Tilman ligt. Vaak buigt hij zich over den wagen heen en roept dan: „dag broertje!" Hij heeft thuis zelf een klein broertje, dien hij in den kinderwagen rijdt. Andere jongens lachen hem daar wel eens om uit, vertelt hij ons, maar dat kan hem niets schelen.

Toen ik Lenie en Treesje voor de eerste maal zag, moest ik dadelijk aan mijn vriend Hein uit Oberhausen denken. Dezelfde goede gezichten, dezelfde grijsblauwe oogen, dezelfde neus, de vrij bleeke huid, waar de aderen doorheen schenen en dezelfde groote mond met het sterke gebit. Deze dingen had ik evenals nu bij de meisjes, bij mijn vriend reeds zoo vaak opgemerkt, dat zij voor mij niets vreemds meer hadden

en ik tot mijzelf zeide: Het is toch dezelfde stam, het zijn Nederfranken, die daar ginds aan den Rijn en nog verder naar beneden toe, wonen, en alleen maar door een ongelukkig toeval heeft de geschiedenis het gewild, dat het andere deel voor ons verloren is gegaan en van ons vervreemdde, toen het Rijk niet sterk meer was en niet langer bij machte, alles wat er van den aanvang af deel van uitmaakte, vast te houden.

Ik moest daar gisteren ook weer aan denken, toen wij terug kwamen van het zwemmen en de meisjes een lied voor mij zongen. Eerst liepen wij achter elkander op het smalle pad, maar toen de weg breeder werd, konden wij naast elkaar loopen. Ik met Treesje en Henny voorop en achter ons mijn broertje met Dirk van der Goot. Mijn broertje vertelde aan Dirk welke liedjes hij al geleerd had. Hij kon die zelfs al op de piano spelen. Hij floot ze hem zachtjes voor en zong van tijd tot tijd een heel couplet. En toen hij weer eens een lied inzette, viel Henny in en riep de anderen toe, dat zij best konden meezingen. En zoo gingen wij al zingend verder. Eindelijk toen wij bij een appelboom kwamen, gingen wij daaronder in het gras zitten en zoo vanzelf begonnen wij weer te zingen. Nu een nieuw lied, zooals dat bij de Hitler-Jugend gezongen wordt. Mijn broertje zette het in en bleef niet in den tekst steken en de Nederlandsche kinderen, die het al vaker gehoord hadden, hielden goed wijs en met de woorden ging het ook wel. Ik luisterde er met genoegen naar en toen het uit was, vroeg ik Henny of zij niet een Nederlandsch lied kenden, dat zou ik graag eens willen hooren. De kinderen overlegden eerst met elkaar, zij waren het niet dadelijk met elkaar over een lied eens, maar toen sprongen zij overeind en begonnen staande te zingen. De aanhef luidde:

„Wilhelmus van Nassouwe ben ik van Duitschen bloed,
Het vaderland getrouwe blijf ik tot in den doet."

Ik kende het lied vanaf het eerste woord en ook verder en las het hun van de lippen: Ik dacht zoo: dat is hun lied, zij zeggen het is het hunne, en staan op, omdat zij hun vaderland bedoelen. En toch weet ik dat het een „Duitsch" lied is, zelfs in de woorden van Duitschen bloede. Zij weten dat niet meer.

Wij kunnen goed met elkander opschieten, Lenie, Henny, Treesje mijn broertje en ik. Wij hebben het wel getroffen, dat wij juist bij elkaar gekomen zijn. Want in een dorp hier in de

buurt zijn Nederlandsche kinderen, die iets vreemds over zich hebben. Kinderen met Indisch bloed. En daar logeeren ook kinderen, die zich niet zoozeer door hun uiterlijk, dan wel door hun innerlijk, door hun houding, sterk van de onze hier onderscheiden; en niet in gunstigen zin. Kinderen van een schrikbarende tuchteloosheid, die zich gedragen alsof de geheele wereld om hen draait, die zich aan niets storen, nergens vanaf kunnen blijven, en hun gang maar gaan, zonder zich een oogenblik af te vragen, of zij door hun optreden een ander misschien hinder of last bezorgen. Baldadig en vrijpostig zooals wij ze hier op het land in onze moeielijkste jaren nooit gekend hebben. Typische stadskinderen in den meest ongunstigen zin van het woord.

Ik weet niet wat de kinderen uit Oberösterreich naar hun vaderland zullen meenemen. Zeker de liederen, die zij bij ons hebben leeren zingen en vaak ook een geheel ander beeld van het leven hier, dan zij aanvankelijk hadden.

Maar zij zullen nog iets anders meenemen, wanneer zij naar hun vaderland terugkeeren — onbewust en toch als werkelijkheid die zij beleefden — n.l. dat van het eerste oogenblik af dat wij elkander ontmoetten, wij geen vreemden waren: zij niet voor ons, wij niet voor hen.

Er is een band van gemeenschappelijk bloed, alle grenzen ten spijt, die ook het Laagland aan de zee bindt aan het Hoogland der Alpen.

Vrij naar FRANZ TUMLER — F. C. G.

„Iedere soldaat aan het front draagt naast zijn grauwen rok een thuis met zich mee; een schoon geordend thuis, of een verward, onbevredigd en zorgelijk thuis. Men kan dat den kameraden dikwijls van het gezicht aflezen, dan, wanneer de dienst een korte pauze geeft, en hun gedachten vrij kunnen gaan. Maar staan zij weer tegenover den wil van hun Führer en de opgaven die hen wachten, dan zijn alle gedachten en alle gezichten gelijk. De gedachten zijn dan op het gestelde doel gericht en de gezichten staan gespannen: het gezicht van den jongen frontsoldaat."

(Uit een veldpostbrief)

SS-Sturmmann
Siegfried Bakker . . . . geb. 6-12-1924, verm. 6-1-1943, student

SS-Sturmmann
Cornelis Joh. Barendse . . geb. 8-3-1921, gev. 9-8-1942, verkooper

SS-Mann
Isaak v. d. Broeke . . . . geb. 28-11-1923, gev. 5-11-1942 bij Malgobek, visscher

SS-Sturmmann
Reijer Doppenberg . . . geb. 27-11-1921, gev. 25-10-1942 bij Werch-Kurp

SS-Mann
Dirk Douma . . . . . . geb. 18-11-1913, gest. 9-1-1943, kelner

SS-Mann
Hendrik Gewald . . . . geb. 17-11-1921, gev. 12-10-1942 bij Malgobek, monteur

SS-Sturmmann
Hermanus ter Haar . . . geb. 14-4-1921, gev. 3-10-1942 bij Nishni Kurp, bouwvakarbeider

SS-Mann
Johannes Harms . . . . geb. 1-5-1922, gev. 25-11-1942, landbouwer

SS-Sturmmann
Gerrit Jongeneel . . . . geb. 18-3-1921, gev. 26-9-1942 bij Modok, slager

SS-Mann
Arnold Knops . . . . . geb. 20-3-1921, gev. 13-10-1942, mijnwerker

SS-Sturmmann
Hermanus Wilh. van Loon . geb. 23-8-1916, gev. 5-10-1942 bij Malgobek, kantoorbediende

SS-Sturmmann
Heinrich Louter . . . . . geb. 16-6-1924, gev. 14-9-1941 bij Dnjepropetrowsk, bankwerker

SS-Rottenführer
Dirk van der Neut . . . . geb. 26-11-1917, gev. 5-11-1924 bij Malgobek, installateur

SS-Sturmmann
Waatze Nicolai . . . . . geb. 14-6-1918, gev. 30-9-1942 bij Malgobek, schilder

SS-Sturmmann
Gerrit Abr. Nottelman . . geb. 26-1-1923, gev. 9-10-1942 bij Malgobek, leerling telegrafist

SS-Unterscharführer
Max Oudt . . . . geb. 4- 8-1918
gev. 2-11-1942
tandtechniker

SS-Rottenführer
Johannes Palm . . . . . geb. 16- 5-1923
gev. 2-11-1942 bij Malgobek
meubelmaker

SS-Unterscharführer
Gerard Rieter . . . . . geb. 6-10-1913
gev. 28- 9-1942 bij Ssagopschin
glazenmaker

SS-Mann
Arnold Rohs . . . . . . geb. 29- 6-1922
gev. 20-10-1942
hulpchauffeur

SS-Mann
Jan Runge . . . . geb. 26-1-1913
gest. 29-1-1943
portier

SS-Sturmmann
Gerrit Wilh. Chr. Schurink geb. 15-11-1721
gev. 27-10-1942
bankwerker

SS-Mann
Gerrit Schuuring . . . . geb. 23- 1-1923
gev. 6-10-1942 te Terek
monteur

SS-Mann
Gerhard Smeal . . . . . geb. 6- 1-1923
gev. 28-11-1942 bij Raswet
bakker

SS-Unterscharführer
Hubertus Hendr. Snijder . geb. 20- 4-1921
gev. 15-12-1942 bij Nart
beroepsmilitair

SS-Oberschtz.
Ewoud Spakman . . . . geb. 10-9-1920
gev. 12-2-1942 te Rshew
kok

SS-Oberschtz.
Albert Turel . . . . . . geb. 17-8-1923
gev. 29-9-1942 bij Nishny-Kurp
kantoorbediende

SS-Mann
Jan de Vries . . . . . . geb. 2-8-1921
verm. Nov. 1941
chauffeur

SS-Mann
Harm van Dijk . . . . . geb. 1-9-1925
gest. 1-9-1942
loopjongen

SS-Sturmmann
Hendrikus Joh. Fischer . . geb. 15-10-1915
gev. 2- 1-1943 bij Simonniki
arbeider

SS-Rottenführer
Martin Fransen . . . . . geb. 3- 8-1922
gev. 16-11-1942
gummibewerker

SS-Mann
Bernardus Jac. Janse . . . geb. 6-12-1920
gev. 3-10-1942
bakker

SS-Mann
Berend Jongerius . . . . geb. 8- 8-1923
gev. 15-10-1942 bij Malgobek
timmerman

SS-Rottenführer
Jan Pieter Kemp . . . . . geb. 4-6-1919
gev. 29-9-1942 bij Nishny Kurp
automonteur

SS-Rottenführer
Jacob Klomp . . . . geb. 30- 7-1913
gev. 5-11-1942 bij Malgobek
beambte

SS-Sturmmann
Johan Kraft . . . . geb. 20-4-1920
gev. 27-9-1942
kapper

SS-Rottenführer
Johan Peters . . . . geb. 14-6-1920
gev. 29-9-1942 bij Ssagopschin
scholier

SS-Sturmmann
Arie de Ru . . . . geb. 25- 1-1911
gev. 7-10-1942 te Nishny Kurp
vertegenwoordiger

SS-Sturmmann
Leonardus Schildmeijer . . geb. 25- 4-1919
gev. 23-10-1942
winkelbediende

SS-Rottenführer
Heero Tichelaar . . . . geb 13- 4-1916
gev. 11-11-1942
arbeider

SS-Sturmmann
Hendrik van Valkenburg . geb. 22- 2-1923
gev. 23-11-1942 bij Malgobek
landarbeider

SS-Mann
Gerardus J. M. Verhoeven geb. 8-12-1921
gest. 3-11-1942
bakker

SS-Mann
Cornelis Visser . . . . . geb. 27- 8-1921
gev. 5-11-1942 bij Malgobek
schilder

SS-Mann
Thomas Peter Voeten . . geb. 30- 3-1921
gev. 28-11-1942
wever

SS-Sturmmann
Klaas de Vries . . . . . . geb. 12- 3-1919
gev. 7-12-1942
grondwerker

SS-Oberschütze
Jacob van Aarst . . . . geb. 8- 5-1921
gev. 18-12-1942
chauffeur

SS-Mann **Johan Bruggeman**	geb. 31-1-1901 gev. 12-2-1943 koopman
SS-Mann **Gerrit Dallinga**	geb. 7-1-1923 gev. 17-1-1943 bij Proletarskaja timmerman
SS-Sturmmann **Theodorus van Geene** . .	geb. 30-9-1919 gev. 27-9-1942 bij Ssagopschin werfarbeider
SS-Sturmmann **Leendert Keert**	geb. 24- 7-1911 gev. 14-10-1942 bij Malgobek student Phil.
SS-Rottenführer **Wilhelm Koss**	geb. 27- 4-1922 gev. 15-12-1942 bij Nogkau bakker
SS-Mann **Johannes Ant. Magendans** .	geb. 12-8-1912 gev. 12-2-1943 wachtdienstbeambte
SS-Sturmmann **Wilhelminus Oosterhof** . .	geb. 8- 6-1910 gev. 8-10-1942 metaalbewerker
SS-Sturmmann **Pieter Pronk**	geb. 14-12-1922 gev. 7-11-1942 bij Malgobek kantoorbediende
SS-Mann **Tjalling Schaap**	geb. 12-10-1919 gev. 21- 1-1943 houtbewerker
SS-Mann **Josef Sevenich**	geb. 24-12-1922 gev. 5-11-1942 tuinier
SS-Sturmmann **Jelmer van der Veen** . .	geb. 10- 3-1921 gev. 17-10-1942 bij Malgobek electromonteur
SS-Sturmmann **Leo Gerardus M. Vermeer** .	geb. 11-4-1923 gev. 23-2-1943 radiotechnicus
SS-Mann **Willem van Wageningen** .	geb. 27-2-1921 gev. 6-1-1943 arbeider
SS-Rottenführer **Gerardus Westerhoff** . . .	geb. 6- 2-1923 gev. 8-12-1942 bij Kadgoren bankwerkersleerling
SS-Mann **Jacob van der Zwan** . . .	geb. 27- 2-1913 gev. 5-10-1942 bij Malgobek metaalarbeider

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER

MAANDBLAD

MEI 1943 — 3e JAARGANG Nr 5